

Een onbekend(?) gedicht van dominee-dichter Willem Sluiter uit 1670

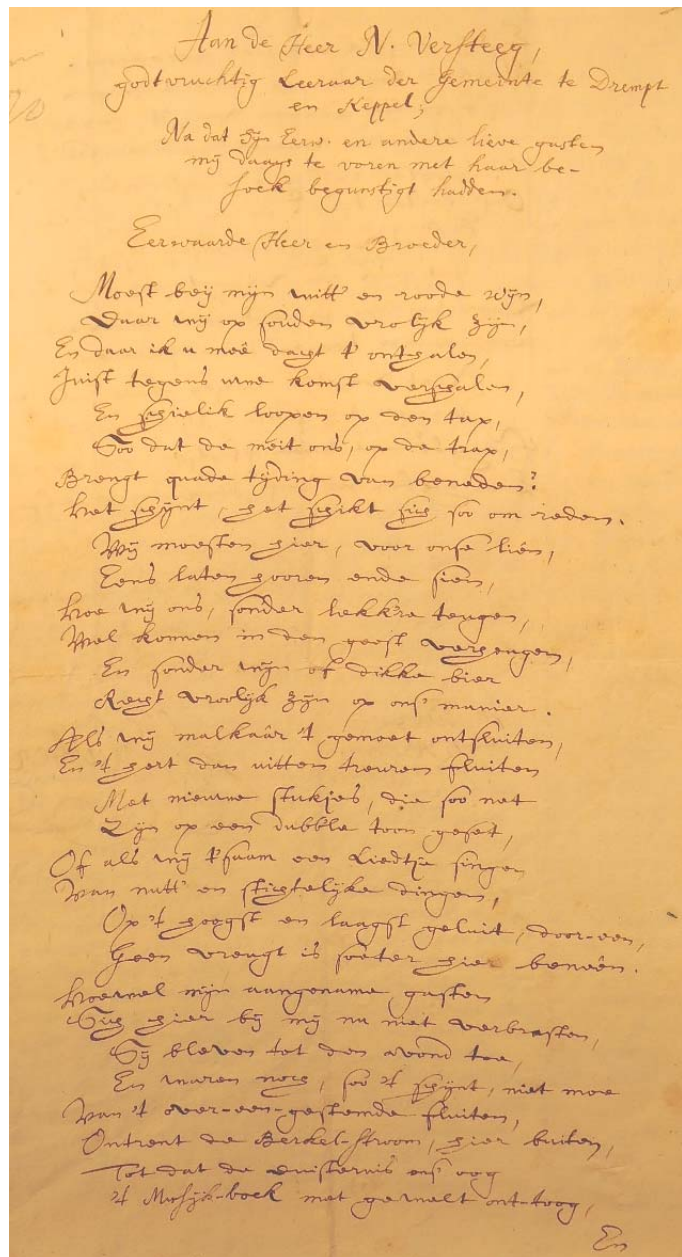
Bennie te Vaarwerk (bew.)

In het archief van het Huis Enghuizen bij Hummelo bevindt zich in een archief betreffende de familie Verstege een gedicht van de Eibergse dominee-dichter Willem Sluiter van 14 juni 1670.¹ Het gedicht is wellicht beter te omschrijven als een beantwoording op rijm van het geslaagde bezoek dat dominee N. Versteeg van Drempt en Keppel, in gezelschap van enige anderen, op 13 juni 1670 aan Sluiter had gebracht. Zonder wijn werd het toch nog gezellig in Eibergen en werd er gezongen en muziek gemaakt, 'hier achter in ons eensaam hoekje', nabij de 'Berckelstroom'. Een 'werelds' gedicht, maar met een moraal.

Aan de Heer N. Versteeg,
godtvruchtig leeraar der gemeente te Drempt
en Keppel,
Nadat Sijn Eerw. en andere lieve gasten
mij daags te voren met haar be-
zoek begunstigt hadden.

Eerwaarde Heer en Broeder,

Moest beij mijn witte en roode wijn,
daar wij op souden vrolijk zijn,
En daar ik u meê dacht t'onthalen,
Juist tegens uwe komst verschalen,
En schielik loopen op den tap,
Soo dat de meit ons, op de trap,
Brengt quade tijding van beneden,
Het schijnt, het schikt sich soo om reden,
Wij moesten hier, voor onse liên,
Eens laten hooren ende sien,
Hoe wij ons, sonder lekk're teugen,
Wel kunnen in den geest verheugen,
En sonder wijn of dikke bier
Recht vrolijk zijn op ons' manier.
Als wij malkaâr 't gemoet ontsluiten,
En 't hert dan uitten treuren fluiten
Met nieuwe stuckjes, die soo net
Zijn op een dubb'le toon geset,
Of als wij t'saam een liedtje singen
Van nutt' en stichtelijcke dingen,
Op 't hoogst en laagst geluit, dooreen,
Geen vreugt is soeter hier beneên.
Hoewel mijn aangename gasten
Sich hier bij mij nu niet verbrasten,
Sij bleven tot den avond toe,
En waren noch, soo 't schijnt, niet moe
Van 't over-een-gestemde fluiten,
Omtrent de Berckelstroom, hier buiten,
Tot dat de duisternis ons' oog
't Musijk-boek met geweld ont-toog

Aan de Heer N. Versteeg,
godtvruchtig leeraar der Gemeente te Drempt
en Keppel,
Na dat Sijn Eerw. en andere lieve gasten
mij daags te voren met haar be-
zoek begunstigt hadden.

Eerwaarde Heer en Broeder,

Moest beij mijn witte en roode wijn,
Daer mij op souden vrolijk zijn,
En daar ik u meê dacht t'onthalen,
Juist tegens uwe komst verschalen,
En schielik loopen op den tap,
Soo dat de meit ons, op de trap,
Brengt quade tijding van beneden?
Het schijnt, het schikt sich soo om reden.
Wij moesten hier, voor onse liên,
Eens laten hooren ende sien,
Hoe wij ons, sonder lekk're teugen,
Wel kunnen in den geest verheugen,
En sonder wijn of dikke bier
Recht vrolijk zijn op ons' manier.
Als wij malkaâr 't gemoet ontsluiten,
En 't hert dan uitten treuren fluiten
Met nieuwe stuckjes, die soo net
Zijn op een dubb'le toon geset,
Of als wij t'saam een liedtje singen
Van nutt' en stichtelijcke dingen,
Op 't hoogst en laagst geluit, dooreen,
Geen vreugt is soeter hier beneên.
Hoewel mijn aangename gasten
Sich hier bij mij nu niet verbrasten,
Sij bleven tot den avond toe,
En waren noch, soo 't schijnt, niet moe
Van 't over-een-gestemde fluiten,
Omtrent de Berckelstroom, hier buiten,
Tot dat de duisternis ons' oog
't Musijk-boek met geweld ont-toog.

En

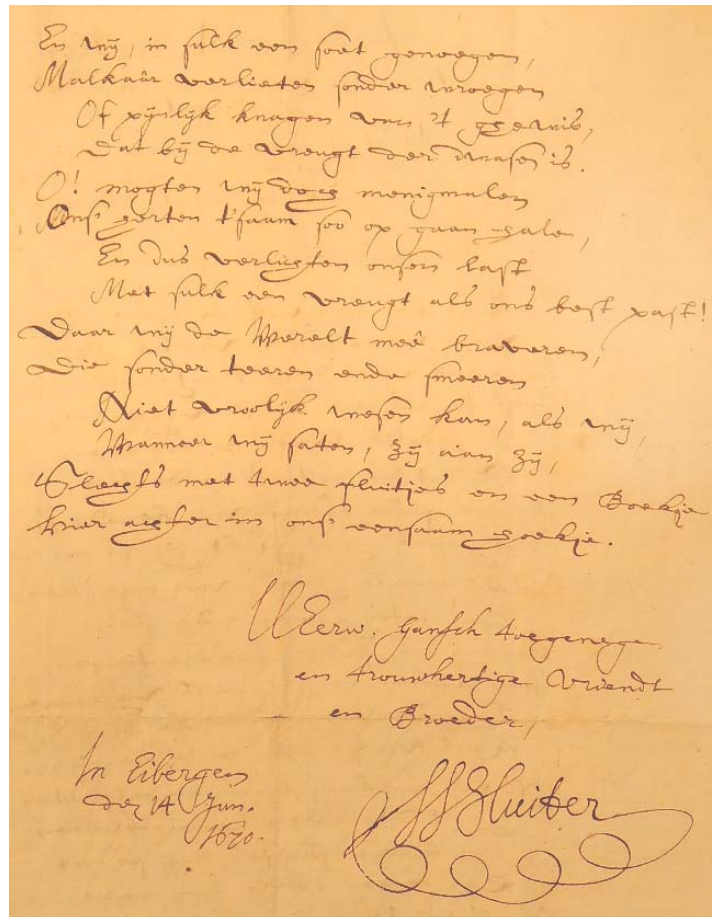
¹ Gelders Archief, 0389 Huis Enghuizen, inv.nr. 281, Gedicht van W. Sluiter te Eibergen, gewijd aan N. Versteeg, predikant te Drempt en Keppel, die met enige andere gasten op 13 juni een bezoek aan Sluiter had gebracht, 1670 juni 14.

[2] En wij, in sulck een soet genoegen,
Malkaâr verlieten sonder wroegen
Of pijnlijk knagen van 't ghewis,
Dat bij de vreugt der dwasen is.
O! Mogten wij doch menigmalen
Onse herten t'saam soo op gaan halen,
En dus verlichten onsen last
Met sulck een vreugt als ons best past!
Daar wij de werelt meê braveren,
Die sonder teeren ende smeeren
Niet vrolijk wesen kan, als wij,
Wanneer wij saten, zij aan zij,
Slechts met twee fluitjes en een boekje,
Hier achter in ons eensaam hoekje

UEerw. gansch toegenegen
en trouwhertige vriendt
en Broeder,

W. Sluiter

In Eibergen den 14 jun. 1670

En wij, in sulck een soet genoegen,
Malkaâr verlieten sonder wroegen
Of pijnlijk knagen van 't ghewis,
Dat bij de vreugt der dwasen is.
O! mogten wij doch menigmalen
Onse herten t'saam soo op gaan halen,
En dus verlichten onsen last
Met sulck een vreugt als ons best past!
Daar wij de Werelt meê braveren,
Die sonder teeren ende smeeren
Niet vrolijk wesen kan, als wij,
Wanneer wij saten, zij aan zij,
Slechts met twee fluitjes en een boekje,
Hier achter in ons eensaam hoekje.

UEerw. gansch toegenegen
en trouwhertige vriendt
en Broeder,

In Eibergen
den 14 Jun.
1670.

W. Sluiter